

kunst@klassekampen.no

KUNST &kritikk

Det det virkelig handler om

KUNST

**Mona K. Lalim:
Complementi**

Galleri Semmingsen, Oslo
Står til i dag.

ANMELDELSE

Helt likt og helt annerledes.

Så møter jeg meg selv i døren igjen. Riktignok er det noe sånn som fjorten år siden jeg anmeldte en utstilling av Mona K. Lalim, men tid er noen ganger underordnet rom, og dette er uansett et tilfelle av «bestandig annerledes og bestandig det samme». Det foregår fortsatt i Italia, og det er fortsatt en form for kreativ arkeologi som bedrives.

Jeg noterer meg at jeg i møte med dette fortsatt husker en scene fra Fellinis «Roma», der man under arbeidet med ny T-bane kommer over en gammel villa full av muralmalerier, som nesten momentant forvitrer og blir borte når de eksponeres for lys og luft.

At jeg tenker på den scenen er ikke bare fordi det nettopp er denne jakten etter spor fra forhistorien som utmerker arbeidet til Lalim, men fordi det i like høy grad henter til denne

forgjengeligheten. Og – selvsagt, fordi det er det samme geografiske punktet det utgår fra.

Men i løpet av fjorten år biter man seg fast i forskjellene, og de er jo der. Venezia er skiftet ut med Roma, og formatet har gått fra det monumentale til mer håndterlige størrelser, uten at noe er gått tapt.

Tvert imot, egentlig – det kan virke som maleriet til Mona K. Lalim er underkastet termodynamiske prinsipper der komprimert masse avgir sinnssykt mye mer energi enn om det hadde vært blåst opp. Og når de i denne situasjonen opptrer i cluster over galleriveggene skal det mye til å være helt uberørt.

Dette er en effektiv kombinasjon av fortid og tenkt fremtid, med nøyaktig avstemte farger, bruk av detaljer i gull og hint til arkitektonisk galskap, der bildene ikke bare forandrer seg etter omstendighetene men i like høy grad fungerer i omvendt rekkefølge. Jeg må derfor gi opp å famle etter noe det likner på. Fordi det likner ikke på noe annet.

Og det er muligens det fineste maleriet denne prøvende samtiden for øyeblikket har. Det er faktisk helt nødvendig – det ligger en ikke liten grad av trøst her, ikke engang i de refleksjoner man gjør stille for seg selv.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no